

מצקין

ושות בע"מ

— נוסד בשנת 1930 —

חוגגים את יובל ה-25 לקיומם ומכריזים על שנת 1955

כשנת יובל

לציון היובל ולמען לתת לקהל הרחב את האפשרות להנות ממאורע זה החליטה החברה על סדרה של

הצעות יובל מפתיעות

אשר תתרמנה בעתונות מדי פעם בפעם

מעירת יובל מיזחדת בהנחה של 25%

חיפה רח' הרצל 37

תל-אביב רח' נחלת בנימין 44 רחוב אלנבי 74

טעמו את המרק המשובח ביותר

מרק בשר מלכה דה נוקס

במחירי פיתוח הדפסה והגדלת תמונות צילום

20% הנחה

לרגל יובל 10 שנים

החל מ-20.12.54 עד 20.1.55

למצלמות ומסריטות חלקי וחמרי צילום

הנחות גדולות

מטרופוט

18 רח' אלנבי ת"א, טל. 66778

אויבי הנוער

מחלות חמין מציעתן ורפויין

מאת הר"ר זירמן

יהודית

מומחית לחרחקת שערת

רח' ביאליק 17, ת"א, טל. 66402

חברות הסקרין, שסיפקו מצרכים לכל דור רש. המורת העודות. התגובה המהירה של חברות הסקרין לא הפתיעה איש. היה ברור כי התעלמות הממ"שלה מקיומן עוררה בהן חששות כבדים. אמר השבוע אחד ממהלי החברות: "יתכן מאד שהמשלה תנסה לחסל אותנו, כדי להגדיל את הכנסות הדואר.

דרכי אדם

שלוש נעים במים

במשרדי חברת התעופה סוויסאייר בחינה שררה אחירה של קוצר-רוח: מנהל המשרד ביקש מן הנוסעים להתאור בסבלנות למשך דקות מספר. עד שיגיעו שתי נוסעות נוסות. שתי הנוסעות היו ציוניות לעזוב את המקום מיד, לפי הוראת מחלקת הדרכונים לבסוף הגיעו שתי הנוסעות: ריבה חמ"ל לאנסקיה ונחה שטינומן. היו אלו שתי זקנות לבושות בגדי צמר חמים וחבושות סודריצמר. הן עמדו לעלות לישראל.

הנסיעה באה לריבה כהפתעה. באחד הימים, בשובה מבית-המרחק, בו עבדה על אף גילה הקשיש, מצאה בבית מכתב עטור בחותמת ממשלתית: רשות לעזוב את שטח ברית-המוצות. היא לא ידעה שבתה, היו שבת בישראל, כתבה מכתב אישי-ספונסאני

לו את פני הימאים, דוברי השפה המורנה במסיבות איך-סופיות, גילו מידה גדושה של אהבת ישראל. סיסר אפרה מלאכי (30) רבי-חובלה של אתרוג: "העתונאים הבורמים שעלו על האניה התאהבו בנו ממבט ראשון, אבל עוד יותר התאהבו במצות שלי. הב מישהו אותי, העבירו אותי מיד ליד, לבסוף העלימו אותי."

העתונאים לא היו היחידים שביקרו באתרוג חזרה לבטיסה בחיפה, לאחר שהם רבי-חובל יפאני, שהרגיש את עצמו בודד: הבורמים לא שכחו עדיין את הכיבוש הישרוני, והימאים הבריטיים והאמריקאים סירבו להתיידד עם רבי-חובל "צבעוני". היפאני התפל מן הסדרים באתרוג, הזמין את המאים הישראליים לבקר באיתו, אולם הביקור לא יצא לפועל: אתרוג הפליגה לזרחה כבר למחרת היום, השאירה מאחוריה חוליה נוספת בשלשלת הגמלים, שנכבשו על-ידי צה"ס-חר הישראלי.

המשק

הגזיזה נמשכה

פקידי משרד המסחר והתעשייה התכוונו בשבוע שעבר לפעולה נמרצת. הם ידעו כי העלאה המחירים החדשה במספרות ובמבט בסות עלולה לחולל סערה בין אזרחי ישראל.

עתונאי סאמט ועודות ס.ס.ס.ר. ירידה לצורך אכונה

למראש קלמנטי הפרימוביץ חרושילוב, מסרה לו כי היא מסוגלת לספל כהלכה באמה הזקנה, המתגוררת במינסק, רוסיה הלב הביקשה ממנו להניח לאם לעלות. לעומת זאת לא הפתעה נחה כלל. נסיעתה לשראל באה בעקבות משאומתן ממושך. היו לה שני בנים בבסאראביה ושלושה בנים בישראל, והיא לא יכלה להחליט אצל מי מהם לישב. אולם לבסוף גבר עליה הרגש הדתי, הביא אותה לדי החלטה איתנה: לבלות שארית ימיה בארץ האבת.

עוד נוסעת אחת. נציג הסוכות היה ידיה בחינה שמח מאד בהיודע לו כי בין נוסעי המטוס יש גם עתונאי. הוא פנה אל שני סגמט, ביקש ממנו לספל בשתי העולות עד בואן ללוד.

כאשר הגיע המטוס לרומא, הורגש קוצר רוח גם שם. אל הנוסעים היתה צריכה להצטרף עוד נוסעת אחת: כוכבת הקול נוצ סילבאנה פאמפאניני (העולם הזה 898). הרעב הציק לשהי העולות יותר מכל: הן סירבו לגעת במעדנים שהוגשו להן, מחשש שאין הם כשרים, התקימו רק על לחם ותה. הן ישבו יחד וסאמט טיפל בהן מדי פעם בפעם. הוא עצמו בילה את מרבית הזמן בחברת פאמפאניני. השחקנית התעניינה בשתי הזקנות, שוחחה איתן באמצעות ידי עתונאי, שחירגם את דבריה מצרפתית לאי-ישי. בין שלוש הנשים התפתחה ידידות.

אולם כאשר ירדו העולות מן המטוס בלוד, פינתה הידידות את מקומה לאכזבה. הן ראו את העתונאים והצלמים שהצטופפו בפתח המטוס, חשבו שישראל מקבלת את פניהן בשימחה. האמת האפורה הובררה להן רק לאחר שהסביר סאמט כי קבלת הפנים נערכה לכבוד האיטלקיה היפהפיה. קוצר-הרוח ששרר בחנה ורומא דבק גם בלוד: המברק שנשלח לארץ לא הגיע במידעו, ושתי הזקנות ישבו בשדה-התעופה שעות רבות עד אשר נמצאו בניהן ובאו לקחתן. ריבה נסעה ליפו ונחה לראשון לציון. סילבאנה נסעה לירושלים.

ראל הנוקקים, רוכם ככולם, לשני שירותים חיוניים אלה, החליטו לבטל את העלאה בכל מחיר. תת שר המסחר והתעשייה, ולמן סוזאיב הודיע כי המשרד לא יסבול הפקעת מחירים זו, איים בהטלת פיקוח ממשלתי על המכסות והמספרות, הטיל על המפקח על המחירים להכין צו "אל תשלם יותר". הצו הוכן, אך לא זכה לראות אור. כי לצידם של הכובסים והספרים הניצבו בנייה כרית חזקים: מרכז בעלי-המלאכה והתאחדות-הסוחרים, שחששו כי חידוש הפיקוח הממשלתי על שירותים חיוניים עלול להתחמק מסוכן.

השבוע נשא הלחץ את פרוו המרי. משרד המסחר והתעשייה גנז את צו הפיקוח, הסביר בנימה התנצלות: "אין תועלת בחידוש פיקוחים במגמה ליצב את המחירים כל עוד מיקר האוצר את רמת-החיים על-די מסי עקיפין". בעלי המכסות והמספרות נשמו לרוחיהם, הוסיפו לגנוז את ארנקי האזרחים וכסחוט אותם ללא סחז.

הגירים הנשכח

נוסף על תפקידי הרגילים של הדואר הישראלי — גישור בין ארצות וישובים שונים וסימוק דרישותיהם של הבולאים — נהגלה השבוע תפקיד חדש: שיקוף מצבי התזונה בארץ.

התפקיד החדש נהגלה על ידי שר הדואר, ד"ר יוסף בורג, שסקר את פעולות משרדו, הכריז כי מצב התזונה השתפר מאד. ההוי כחה לכך: בשנת 1952 הגיעו לארץ 820 אלף חבילות מזון. בשנת 1953 ירד מספר החבילות ל-600 אלף, ואילו בשנת 1954 הוסיף לרדת עד 360 אלף.

בניגוד לגילויים סטטיסטיים אחרים של ממשלת ישראל נתקל גילוי זה של הדואר בתגובה כמעט מידית. המגיבים, בעלי חניית יות הסקרין בארץ מיהרו לתקן את חישוביו של בורג: הירידה במספר חבילות-המזון שהגיעו לארץ בדואר לא באה כתוצאה משיפור מצב התזונה, אלא כתוצאה מסעולת